

CARNISSERIA

Mentre tallava,
sàdicament despistat,
pensava en la dona...
CRAC;
pensava en son pare...
CRAC;
pensava en la sogra...
CRAC;
el guàrdia de la plaça...
CRAC;
en Garcia, el majorista...
CRAC;
el fill que fugí de casa...
CRAC;
la Lali, tan maca...
CRAC;
la vida, tan boja...

i a la fi, distret,
es tallà un dit.
La clienta, esglaiada,
ofegà un crit
però ell, atent,
afegí el dit
al quilo de bistecs tot dient:
— Ja ho veu senyora,
no val la pena
preocupar-se
de la gent.

Subirana, J. "Carnisseria". *Pel viure extrem*. Barcelona: Edicions Proa, 1985.
(pàg. 45 -46)